

Virágvasárnap és Húsvétvasárnap – mindkettő az ünneplésről szól, de egészen máshogyan.

Virágvasárnapon a pászka ünnepére készülődött Jeruzsálem. Nagy sokaság özönlött a városba. A tömeg egy része hallott Lázár feltámasztásáról, és ünnepelni akarta Jézust, más része pedig éhes volt a szenzációra; amikor megtudják, hogy Jézus Jeruzsálem felé közeledik, összegyűlnek, pálmaágakat lengetnek, ruhájukat terítik eléje – mindez egy király érkezésének kijáró tiszteletadás. Sőt azzal a zsolttárral dicsőítik Jézust, amelyet egykor Júdás Makkabeusnak énekeltek (aki a sírek uralma alól szabadította fel Izraelt). Jézustól pedig azt várják, hogy a római iga alól fogja felszabadítani őket.

Jézus azonban nem lóháton jön – mint egy király, hanem számárháton, a próféták állatán. A számárháton bevonulás kifejezi, hogy Jézus békés szándékkal jött.

A tömeg ujjong, mert úgy érzi, hogy megérkezett az, aki minden problémájukat megoldja: a betegeket meggyógyítja, az éhezőket megeteti, a halottakat feltámasztja. Azaz annak tekintik Jézust, akinek látni szeretnék. A nép azt hiszi, ünneplésükkel most becsülik meg igazán Jézust, pedig valójában ekkor becsülik le. Virágvasárnap a félreértések ünnepe!

A nép ünnepel – de ez egy *földi* ünneplés volt. Ünnepezték az emberek Jézust, akiben a földi megváltót látták: aki megszabadítja őket a római iga alól, aki könnyebbé teszi az életüket.

Virágvasárnap példa arra, amikor az Égiek valamit nem akarnak, de hagyják (tisztelőben tartva az emberek szabadságát). Jézus hagyja, hogy ünnepeljék. Hagyja, de nem akarja. Egészen mást akar. – Nekünk is szól a kérdés: Mi kinek látjuk Jézust?

Húsvétvasárnap, a feltámadás napja viszont egy *szellemi* ünnep. Az egész szellemi világ ünnepli a feltámadott Krisztust. Nem mint földi királyt, hanem Azt, aki legyőzte a halált, aki a Megváltást és az Istenben való boldogságot hozza el az emberek számára. A földön ekkor nem ünnepezték. Húsvétvasárnap a tanítványok a sírboltot üresen találják. Az üres sír üzenete számukra és számunkra is: ne Jézust, az embert keressük, hanem a feltámadott Krisztust!

Számunkra már Húsvétvasárnap a legnagyobb keresztény ünnep lett. A feltámadás, a megváltás, a halált legyőző, agapé-szintű szeretet ünnepe.

Virágvasárnap és Húsvétvasárnap – egészen más lelkületet hordoz.

Virágvasárnapi lelkület: az emberben elvárások és félreértések vannak Krisztussal kapcsolatban. A virágvasárnapi lelkület arra figyel, hogy mit kaphatok az Égiektől. Vágyakról szól – mire vágyok, mit szeretnék, mit kaphatok. Kicsit nemesebb változatban az én személyes fejlődésem vágyáról szól. Ebbe a lelkületbe belefér az, hogy az ember neheztel az Égiekre mindazért, amit nem kapott meg. És belefér az öröm is, de amiatt, hogy az Égiek megadják mindazt, amit én szeretnék. A virágvasárnapi lelkületben Krisztus távoli, elérhetetlen.

Húsvétvasárnapi lelkület: az emberben csak hála, tisztelet és a szeretet érzése van. Arra figyel, hogy én mit adhatok az Égiek számára. A közösségi fejlődésről, az emberiségfejlődésről szól. A háláról szól: hála az Égieknek mindazért, amit megadtak számunkra – talán még a kellemetlen, fájdalmas eseményekért is hálát tud adni az ember. Önzetlen öröm van az emberben amiatt, hogy Krisztus elhozta mindenki számára az isteni szeretetet. Húsvétvasárnapi lelkületben Krisztus közelivé, elérhetővé válik.

Az ember kevert lény: mindkét lelkület megtalálható bennünk – talán csak az arány változik. A legtöbb ember eleinte azért követi Krisztust, azért imádkozik hozzá, hogy jobbá, kellemesebbé, boldogabbá tegye a földi életét, hogy elmúljanak a gondjai, hogy egészséges legyen ő vagy a szerettei, hogy megtalálja a párját, hogy a családja rendben legyen. Ez a virágvasárnapi lelkület: az ember tiszteli, követi Jézust, imádkozik hozzá, sok jótettet, szolgálatot megtesz – de cserébe azt reméli, hogy megóvják az Égiek, hogy könnyebbé, boldogabbá teszik az életét. Ez egyfajta cserekereskedelem az Égiekkel. Imával, jó tettekkel akarom megvásárolni a földi boldogságot. Ez a virágvasárnapi lelkület.

Mire elég ez a lelkület? Ugyanazok az emberek, akik Virágvasárnap ünneplik Jézust – remélve tőle a földi boldogságot –, amikor látják, hogy ez nem teljesül, pár nap múlva azt kiabálják: „Feszítsd meg!” Jézus halálát kívánják. Csak addig tart meg a virágvasárnapig lelkület, amíg jól alakul az életünk. Sok vallásos ember megreked a virágvasárnapi lelkületnél.

Mi mit teszünk, ha az életünk nehéz helyzetbe kerül?

Elégedetlenség, csalódás, szembefordulás, neheztelés van bennünk, vagy hála? Melyik lelkület erősödik fel bennünk?

Az első Virágvasárnap óta kétféle Krisztus-követő van:

- A lelkendezve hozsannázó, de Krisztust kihasználni akaró, aki csak addig hűséges hozzá, amíg ő teljesíti az elvárásait.
- Akiben nincsenek elvárások, aki Krisztust szolgálni akarja, és a nehézségekért is hálát tud adni.

Nagyhét – nagy lehetőség. Lehetőséget kapunk, hogy a Nagyhét belső átélése révén eljussunk a virágvasárnapi lelkülettől a húsvétvasárnapi lelkülethez. Régen ezt a hetet úgy is hívták, hogy csendes hét. Belső elcsendesedésre, befelé fordulásra, önvizsgálatra ad lehetőséget ez a hét.

A Nagyhét belső zárándokútra hív bennünket, amelyen tisztázó kérdésekre kell választ adnom magamban, az Égieknek. Húsvét fő kérdése nem az, hogy mit kaphatok az Égiektől, hanem az, hogy én mit adhatok nekik. Húsvétvasárnap fő kérdése: Melyek azok az életterületek, kapcsolatok, amelyeket életerővel kellene ellátnom, vagy életre kellene keltenem? Minek kell meghalnia bennem, és minek kell feltámadnia? Én minek/kinek látom Jézust? Mit jelent számomra a Megváltás?

Mikloviczné Panni, Nőtincs